

## Γιώργος Αγγελετάκης (αναρχικός σύντροφος)

### -Ταυτοποίηση μάρτυρα-

**Πρόεδρος:** Ορκίζεστε λοιπόν στην τιμή και τη συνείδησή σας να πείτε την αλήθεια. Για πείτε μας κ. Αγγελετάκη τι γνωρίζετε και από ποια σκοπιά γνωρίζετε δηλαδή για τους τρεις κατηγορούμενους που σας καλούν ως μάρτυρα, αν τους ξέρετε, υπό ποιές περιστάσεις τους γνωρίζετε, πώς γνωρίσατε τη δράση τους και την οργάνωση τη δράση της οποίας ανέλαβαν την πολιτική ευθύνη και ότι άλλο θεωρήσετε χρήσιμο για την παρούσα υπόθεση;

**Γ. Α:** Καταρχήν ήρθα μάρτυρας εδώ έχοντας μια βαθιά πεποίθηση ότι οι ένοπλες οργανώσεις διαχρονικά ήταν, είναι και θα συνεχίσουν να είναι κομμάτι του κινήματος, ότι εδώ διεξάγεται μια πολιτική δίκη, ακριβώς γιατί πολιτική ήταν και η δράση της οργάνωσης του Επαναστατικού Αγώνα. Και το τρίτο που θα ήθελα να αναφερθώ είναι στην προσωπική σχέση που έχω με τους κατηγορούμενους.

Σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας της ανθρωπότητας κάθε κοινωνική αλλαγή συνοδεύεται με βία. Το παλιό ποτέ δεν άφησε τα προνόμιά του, ποτέ δεν υποχώρησε μπροστά στο νέο που ερχόταν. Αντιστάθηκε πάντα με λύσσα και με τη μεγαλύτερη δυνατή χρήση βίας. Αυτό το έχουμε δει, είτε από την εξέγερση των δούλων στη Ρώμη, είτε ακόμη από την αμερικάνικη επανάσταση, τη γαλλική επανάσταση που γνωρίζεται ότι ήταν η μήτρα του αστικού καθεστώτος και η οποία ήταν μια πολύ βίαιη επανάσταση, απ' την Κομμούνα, από τη Ρώσικη επανάσταση, από τους Σπαρτακιστές, σε όλη τη διάρκεια της ιστορίας οι απόπειρες επαναστάσεων γίνονταν και πάντα ήταν σε συνάρτηση με μια βίαιη αντιπαράθεση με την άρχουσα τάξη και τους θεσμούς της. Συγχρόνως υπάρχουν παράλληλα και πολλές φορές οργανικά ενταγμένα ένοπλα κομμάτια που είτε προϋπάρχουν από τις επαναστατικές απόπειρες είτε προκύπτουν μετά την "ήττα" π.χ. μετά την Κομμούνα βλέπουμε σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης να αναπτύσσεται το κίνημα των δυναμιτιστών από εξόριστους Κομμουνάρους.

Πριν από την Ρώσικη επανάσταση προϋπήρχαν μικρές ένοπλες ομάδες, που προπαγάνδιζαν έμπρακτα την αναγκαιότητα της επανάστασης και μάλιστα είχαν προχωρήσει σε μια σειρά απόπειρες ενάντια στον Τσάρο. Μέσα στο κίνημα το γενικότερο βλέπουμε ότι η ένοπλη παράδοση συνεχίζει να υπάρχει. Στο Σικάγο εργάτες ήταν αυτοί και ήτανε οργανικό μέρος του εργατικού κινήματος, οι οποίοι χρησιμοποίησαν όπλα. Έχουμε μια σειρά τέτοια ιστορικά παραδείγματα σε σχέση με τους αναρχοσυνδικαλιστές. Σε χώρες που άνθισε ο αναρχοσυνδικαλισμός, οι εργατικοί αγώνες για παράδειγμα στον Ισπανία και την Γαλλία, ήταν σε συνάρτηση με την ένοπλη παράδοση και την ένοπλη πρακτική. Έμπαιναν βόμβες σε εργοστάσια, γίνονταν επιθέσεις εναντίον επιχειρηματιών, εργοδοτών, εναντίων αστυνομικών. Υπήρχε στην Βαρκελώνη ο πόλεμος μεταξύ των μπράβων της εργοδοσίας και των αναρχοσυνδικαλιστών της CNT όπου με το όπλο στο χέρι ανταπέδιδαν τα πυρά.

Με την άνοδο του φασισμού σε μια σειρά χώρες, όπως είναι η Ιταλία, η Γερμανία, η Ισπανία, μικρές ένοπλες ομάδες συνεχίζουν την αντίσταση ενάντια σε αυτά τα καθεστώτα και γίνονται απόπειρες ενάντια στον Μουσολίνι και στον Φράνκο. Στη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σε μια σειρά κατεχόμενες χώρες υπάρχει αντίσταση είτε από μικρές ένοπλες ομάδες είτε η αντίσταση αποκτάει μαζικά χαρακτηριστικά, όπως και στην Ελλάδα, με μια όμως κατά τη γνώμη μου σημαντική παράμετρο. Αυτή είναι η απουσία της αστικής τάξης από την αντίσταση, αν εξαιρέσουμε τη Γαλλία. Αυτό κατά τη γνώμη μου έχει την ιστορική του αξία για την ερμηνεία πολλών γεγονότων μετέπειτα. Τη δεκαετία του 1950 έχουμε αντιαποικιακούς αγώνες σε μια σειρά χώρες ενώ από τη δεκαετία του 1960, μια σειρά αντιιμπεριαλιστικοί αγώνες βρίσκονται σε εξέλιξη. Με πρώτο και κύριο τον πόλεμο του Βιετνάμ. Η δράση των Τουπαμάρους στην Ουρουγουάη είναι ξεχωριστή για το κίνημα. Μία μικρή αρχικά ένοπλη ομάδα, ένα αντάρτικο πόλης, που όμως καταφέρνει μαζί με τον πολιτικό λόγο που βγάζει να φτιάξει τέτοιες δομές και υποδομές που να αγκαλιάσουν πλατύτερα λαϊκά στρώματα, και καταφέρνει παράλληλα να φτιάξει μαζικές νόμιμες

οργανώσεις συνδυάζοντας με υποδειγματικό τρόπο παράνομη και νόμιμη δράση. Η δράση λοιπόν των Τουπαμάρος, το Βιετνάμ, η αντίσταση στην Παλαιστίνη, οι Μαύροι Πάνθηρες στην Αμερική είναι αυτά τα στοιχεία που σηματοδοτούν και τροφοδοτούν το κίνημα του '68. Μέσα από την καρδιά αυτού του κινήματος θα ξεπηδήσουν αργότερα μια σειρά ένοπλες οργανώσεις. Ένοπλες οργανώσεις που πρώτα και κύρια εμφανίζονται στη Γερμανία, αργότερα στην Ιταλία, στην Ελλάδα, στη Γαλλία, στο Βέλγιο.

Ξεχωριστή περίπτωση αποτελεί η Ιταλία. Η Ιταλία πραγματικά είναι αυτή η χώρα όπου έδειξε πως μπορούν ένοπλες μικρές αρχικά οργανώσεις να διαχυθούν μες στην κοινωνία, να μαζικοποιηθούν όσο γίνεται περισσότερο και να είναι μια πραγματική απειλή απέναντι στο κράτος. Δεν είναι τυχαίο ότι στην Ιταλία όταν ξεκίνησε ο ένοπλος αγώνας το 1968 περίπου, τα πρώτα όπλα οι αντάρτες πόλεων τα παίρνουν από τους παλιούς κομμουνιστές, οι οποίοι δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στο αστικό καθεστώς της χώρας τους, νιώθουν προδομένοι για την επανάσταση που τελικά δεν έγινε, και παραδίδουν τα όπλα στη νέα γενιά για να αντιδράσουν πρώτα από όλα στην κρατική εξουσία, στο νεοφασιστικό κίνδυνο και στην πιθανότητα στρατιωτικού πραξικοπήματος. Ενός φασιστικού πραξικοπήματος που δεν είναι μακρινό, γιατί η Ελλάδα δίπλα τους έχει χούντα, γιατί η Πορτογαλία έχει χούντα, γιατί η Ισπανία έχει χούντα. Στη δεκαετία του '70 στην Ιταλία έδρασαν εκατοντάδες ένοπλες οργανώσεις μέσα στο εργατικό κίνημα, μέσα στα εργοστάσια, οργανώσεις που ήταν γέννημα θρέμμα του μαζικού κινήματος της εποχής. Έδειξαν την δυναμική που μπορεί να έχει το αντάρτικο πόλης, Με την καταστολή του κινήματος 10.000 σύντροφοι ανακρίθηκαν ή πέρασαν από δίκες για συμμετοχή σε ένοπλες οργανώσεις και 4000 φυλακίστηκαν ως μέλη ένοπλων οργανώσεων. Μιλάμε δηλαδή για ένα πολύ μαζικό ένοπλο κίνημα.

Στην Ελλάδα, ξεπηδάνε οι ένοπλες οργανώσεις αμέσως μετά τη μεταπολίτευση. Έχουμε τη 17N και τον ΕΛΑ. Και μπορούμε να πούμε ότι αυτές οι οργανώσεις συνδέονται με την αντίσταση κατά της χούντας με ένα κόκκινο νήμα. Δεν είναι τυχαίο ότι στην Ελλάδα, την περίοδο της επταετίας, από την πρώτη στιγμή οργανώθηκαν ομάδες αντίστασης και πολλές φορές με μια δυναμική αντίδραση στο καθεστώς. Μόνο στην πρωτεύουσα κατά τη διάρκεια της επταετίας μπήκαν 174 βόμβες. Από το 1975 έως και σήμερα δεκάδες ένοπλες ομάδες έδρασαν στην Ελλάδα.

Διαχρονικά, θα λέγαμε φαίνεται ότι σε κάθε εποχή σε κάθε κοινωνική σύγκρουση, σε κάθε κίνηση μαζών υπήρχε και το αντίστοιχο ένοπλο κομμάτι που την χαρακτήριζε και πολλές φορές έδινε και τον τόνο.

Κομμάτι του κινήματος λοιπόν το ένοπλο είτε δρώντας στο εσωτερικό του μαζικού κινήματος, είτε παράλληλα με αυτό πάντα όμως με κοινό σκοπό και πάντα με αλληλένδετη μοίρα.

Και εδώ, υπάρχει μια άποψη που ακούγεται από συντηρητικά στόματα, αλλά φτάνει μέχρι και στην καθεστωτική αριστερά και έχει ακουστεί και εδώ μέσα αυτή η άποψη ότι το ένοπλο κίνημα, οι ένοπλες ομάδες, είναι αυτές που οξύνουν την καταστολή. Ότι είναι τέλος πάντων μάταιος ο αγώνας τους και το μόνο που βγαίνει από αυτή την δράση είναι νέοι νόμοι, νέα σώματα και ειδικές συνθήκες κράτησης. Δομικό στοιχείο του κράτους είναι η βία, δεν χρειάζεται αφορμή το κράτος για να ασκήσει βία. Το κράτος από μόνο του είναι βίαιο. Και το ίδιο το κράτος είναι αυτό που όπου δεν περνάει η συναίνεση επιλέγει το μαστίγιο. Αντίστοιχα λοιπόν θα λέγαμε ότι η ψήφιση του κουκουλονόμου επί Δένδια, που αργότερα κάθε υπουργός έβγαине και τον καταργούσε και ποτέ δεν καταργήθηκε και από ότι ακούμε τελευταία ετοιμάζεται να γίνει και ιδιώνυμο, ήταν μια απάντηση του κράτους απέναντι στις διαδηλώσεις που γινότανε στην εκπαιδευτική τάχαμου μεταρρύθμιση της Μαριέττας Γιαννάκου. Το περιβόητο άρθρο 16. Κινητοποιήσεις οι οποίες είναι μαζικότερες, έχουν διάρκεια, είναι βίαιες. Συγκρούονται οι φοιτητές με τις αστυνομικές δυνάμεις σχεδόν σε καθημερινή βάση, έχουμε πολλές συλλήψεις και πάρα πολλούς τραυματισμούς. Αυτή η άποψη λοιπόν που λέει ότι αν αντιστέκεστε, έχει σαν αποτέλεσμα να οξυνθεί η καταστολή, είναι μια άποψη ακριβώς πολύ συντηρητική, η οποία λέει το εξής: μην αντιστέκεστε, καθίστε ήσυχα, μείνετε στα αποδεκτά όρια, για να μη μας αναγκάζεται να φτιάχνουμε νόμους, για να μη μας αναγκάζεται να σας συλλαμβάνουμε, και να σας φυλακίζουμε. Αντίστοιχες απόψεις υπήρχαν και στη διάρκεια της κατοχής, για την δράση του ΕΛΑΣ. Κάθε χτύπημα του ΕΛΑΣ συνοδευότανε και από την

άποψη των συμβιβασμένων της εποχής που έλεγε ότι τέλος πάντων αυτά τα χτυπήματα το μόνο που καταφέρνουν είναι να δημιουργούν αντίποινα από τις δυνάμεις κατοχής. Αντίστοιχα ήταν και επί χούντας, ότι κάθε βόμβα που σκάει σκληραίνει το καθεστώς, το ίδιο δεν λέγανε για την απόπειρα του Παναγούλη ενάντια στον Παπαδόπουλο, ότι μετά από αυτό σκλήρυνε πάλι την στάση του το καθεστώς, ότι το Πολυτεχνείο το μόνο που κατάφερε, λέγανε τότε, ήταν απλώς να αναβάλει και στο τέλος να μη γίνει η μεταρρύθμιση του Μαρκεζίνη, οπότε είναι μάταιοι οι αγώνες από αυτή την άποψη. Και πολύ περισσότερο είναι μάταιοι οι βίαιοι συγκρουσιακοί αγώνες. Οι ένοπλοι αγώνες.

Αντιστρέφοντας αυτή την κριτική θα μπορούσαμε να πούμε ότι το κίνημα έχει πληρώσει ακριβώς τη μη επιλογή της ένοπλης πάλης. Με μια μεγάλη, πολύ μεγάλη ευκολία, θα σας αναφέρω δυο χαρακτηριστικά παραδείγματα. Αν στη Γερμανία του '33, το ισχυρότατο τότε κομμουνιστικό κόμμα της Γερμανίας είχε αποφασίσει να αντιπαρατεθεί ένοπλα με τους NAZI, που ανεβαίνανε καλπάζοντας να πάρουν την εξουσία, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά και για την ίδια τη Γερμανία και για ολόκληρη την ανθρωπότητα από ότι είδαμε αργότερα.

Αντίστοιχο παράδειγμα είναι στη Χιλή με τον Αλιέντε. Ο Αλιέντε με ένα συνασπισμό αριστερών κομμάτων αναλαμβάνει την εξουσία, και ακολουθεί μια σειρά μεταρρυθμίσεις, Μικρές ομάδες τότε, κύρια από το χώρο της άκρας αριστεράς, ζητάνε όπλα. Ζητάνε όπλα γιατί βλέπουνε το φασιστικό πραξικόπημα, που έρχεται. Ο Αλιέντε δεν δίνει. Ο Αλιέντε έχει εμπιστοσύνη στο θεσμό του στρατού, της δικαιοσύνης, συνολικότερα στο κράτος, και η κατάληξη είναι τραγική για τη Χιλή με τους 4000 εκτελεσμένους και εξαφανισμένους, είναι τραγική και για τον ίδιο τον Αλιέντε.

Οι μόνοι αγώνες που πραγματικά είναι χαμένοι είναι αυτοί που δεν δίνονται. Ακόμα και αν ένας αγώνας ηττηθεί αυτό που αφήνει σαν πολιτική παρακαταθήκη στις επόμενες γενιές, είναι πολύ σημαντικό. Τους εξοπλίζει με πείρα και συμπεράσματα για να συνεχίσουν και οι ίδιοι και να αποτολμήσουν με ακόμα καλύτερες προϋποθέσεις την έφοδο.

Σεβόμενος το χρόνο σας, επιγραμματικά, θα ήθελα να αναφερθώ στη δράση του Επαναστατικού Αγώνα και τις ενέργειες του, μια δράση που σαφέστατα έχει μια κοινωνική αποδοχή και θα ήθελα ακόμα να σας πω πώς τις βίωσε και το ίδιο το κίνημα αυτές τις ενέργειες. Καταρχήν, ο Επαναστατικός Αγώνας ήταν μια οργάνωση ένοπλης προπαγάνδας. Οι σύντροφοι του Επαναστατικού Αγώνα δεν επέλεξαν αυτή τη μορφή ούτε γιατί είχανε υπαρξιακά θέματα, ούτε γιατί τους δελέαζε η περιπέτεια της παρανομίας, ούτε γιατί είχαν κανένα φετιχισμό με τα όπλα κλπ. Αλλά, επιλέγουν αυτή τη μορφή πάλης με ένα και μοναδικό στόχο: Να προωθήσουν τις ιδέες τους, να προωθήσουν το σχέδιό τους, σε όσο γίνεται μεγαλύτερη απεύθυνση μέσα στην κοινωνία. Αυτή η οργάνωση λοιπόν, ένοπλης προπαγάνδας, αυτό που στοχεύει είναι να δώσει μηνύματα στην κοινωνία.

Ο Επαναστατικός Αγώνας ιδρύθηκε μέσα σε μια περίοδο όπου στην Ελλάδα υπάρχει μία πλασματική ευημερία, υπάρχουν τα δανεικά, υπάρχει η άποψη ότι εδώ η βαριά βιομηχανία ο τουρισμός πάει καλά, αλλά βεβαίως υπάρχει και ένα εθνικό ιδεώδη που είναι η Ολυμπιάδα. Συγχρόνως, η δράση του τοποθετείται το αμέσως επόμενο διάστημα από τις συλλήψεις των μελών της 17N και του ΕΛΑ. Όλοι θυμόμαστε τότε ότι το κράτος θριαμβολογούσε. Ότι βγαίνανε "ειδικοί" στα κανάλια, ο Χρυσοχοϊδης κόμπαζε ότι τελείωσε το ένοπλο, λαιδορούσαν αγωνιστές σε καθημερινή βάση, μιλάγανε ακόμα και για την ίδια την αριστερά με έναν απαξιωτικό χαρακτήρα, και ότι τέλος πάντων, όλα αυτά ανήκουν στο παρελθόν. Τελειώσαμε. Από εδώ και μπρος με εθνική ομοψυχία θα πάει η χώρα μπροστά αφού ξεμπερδέψει πια με τους ενοχλητικούς. Υπήρχε, συγχρόνως, εκτός από την τρομοϋστερία αυτή, και μια ειδική αντιμετώπιση. Θυμόμαστε όλοι, στις αρχές τουλάχιστον, τον τρόπο που αντιμετωπίστηκαν οι αγωνιστές της 17N και κατά τη σύλληψή τους αλλά και μετά με τις συνθήκες κράτησης, αυτές της πλήρους απομόνωσης στα περιβόητα ας πούμε εντός εισαγωγικών λευκά κελιά.

Αυτό έδειχνε και μια ολόκληρη τάση του συστήματος προς τον ολοκληρωτισμό. Τάση που συνεχίστηκε και τα μετέπειτα χρόνια έως και σήμερα.

Μέσα σε αυτό λοιπόν το κλίμα, γίνεται η πρώτη ενέργεια του Επαναστατικού Αγώνα, που είναι το

χτύπημα στη σχολή Ευελπίδων. Το μήνυμα είναι σαφέστατο. Τίποτα δεν τελειώσε, το κράτος δεν ξεμπέρδεψε. Υπάρχουν οργανώσεις που συνεχίζουν. Ο ίδιος ο αγώνας δεν έχει τελειώσει. Και δεν νομίζω τότε, σε εκείνη την περίοδο, να υπήρξε αναρχικός, αριστερός, που να μην χαμογέλασε με ικανοποίηση, ειδικά βλέποντας τον πανικό των ίδιων ανθρώπων που πριν ένα χρόνο βιάστηκαν να "θάψουν" το ένοπλο με ιαχές.

Αντίστοιχα, χαμογέλασαμε και με την επίθεση στο αστυνομικό τμήμα Καλλιθέας, όπου το κράτος, εκείνη την περίοδο διαφημίζει την υπεροπλία του ότι τίποτα δεν πρόκειται να κουνηθεί, τις επόμενες μέρες που ήταν η Ολυμπιάδα. Έχουνε στήσει τις κάμερες παντού, έχουν πάρει τα ελικόπτερα, έχουνε αερόστατα, έχουν αγοράσει το περιβόητο C4I έφεραν αμερικάνους και ισραηλινούς να μεταφέρουν την τεχνογνωσία τους, έχουνε στήσει κάθε μορφής προπαγάνδα ότι δεν μπορεί να κινηθεί κουνούπι και θα πάμε σε μια ήρεμη και ήσυχη ολυμπιάδα

Στο αστυνομικό τμήμα Καλλιθέας φάνηκε καθαρά ότι μια χούφτα αγωνιστών μπορούν να κουρελιάσουν αυτά τα μέτρα. Και πολύ περισσότερο μέτρα που αφορούσαν αυτό το εθνικό ιδεώδες. Την ολυμπιάδα, που φτάσαμε μετά από αρκετά χρόνια να συμφωνούν πλέον όλοι ότι ήταν ένα μεγάλο λάθος να μιλάνε για τα δισ που σπαταλήθηκαν, για τα σκάνδαλα τις ρεμούλες τις μίζες, τότε όμως όποιος τολμούσε να αντισταθεί σε αυτή τη μεγάλη ιδέα μόνο που δεν τον εκτελούσαν ως προδότη της χώρας.

Ακολουθούνε και άλλες ενέργειες. Στα υπουργεία απασχόλησης και οικονομικών. Είναι ενέργειες που γίνονται σε μια περίοδο που το κράτος προετοιμάζεται για την αναδιάρθρωσή του. Τελειώνει το δωρο επί της ουσίας, περνάνε οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, και στο υπουργείο οικονομικών ετοιμάζεται ένας προϋπολογισμός παντελώς νεοφιλελεύθερος, όπου προετοιμάζεται όλο το κλίμα για τα μετέπειτα.

Υπάρχει το χτύπημα απέναντι στο Βουλγαράκη, σε ένα Βουλγαράκη ο οποίος βρίσκεται στο κέντρο του σκανδάλου των υποκλοπών, υποκλοπές που ξεκινούν από τον πρωθυπουργό της χώρας και φτάνουν μέχρι συντρόφους μας από τον αναρχικό και αριστερό χώρο, όπου βέβαια πάλι και αυτές γίνονται για το καλό της Ολυμπιάδας και του έθνους γενικότερα και από πίσω βρίσκονται οι αμερικάνοι. Ένας Βουλγαράκης που δίνει πλάτη στους αμερικάνους και επί της ουσίας με τις δηλώσεις του τους αθώνει. Ένας Βουλγαράκης ο οποίος σε συνεργασία με τους αμερικάνους πρωτοστατεί στις απαγωγές των Πακιστανών βάζοντας έτσι και την Ελλάδα σε αυτή την τρομοκρατία των ΗΠΑ σε σχέση με απαγωγές που γίνονται σε όλη την υφήλιο για φυλακές που υπάρχουνε σε κάθε μέρος του πλανήτη κρυφές, όπου καταπατούνται κάθε είδους δικαιώματα.

Σε σχέση με την αμερικάνικη πρεσβεία, δεν νομίζω να υπήρχε Έλληνας, ο οποίος να τρομοκρατήθηκε από αυτό το χτύπημα. Δεν νομίζω να υπήρχε Έλληνας που να στενοχωρήθηκε ιδιαίτερα γι αυτό το χτύπημα. Απεναντίας θα έλεγα, μέσα στον ελληνικό λαό, που υπήρχε και υπάρχει ένας βαθύς αντιαμερικανισμός, σε σχέση με αυτό το χτύπημα υπήρχε μια ευφορία.

Το Χρηματιστήριο Αθηνών το οποίο έγινε το Σεπτέμβριο του 2009 έριξε σε μεγάλη στεναχώρια τα λαϊκά στρώματα πρώτον γιατί δεν καταστράφηκε ολοσχερώς και δεύτερο πολύ θα ήθελαν αυτό να είχε συμβεί και πριν 10 χρόνια το 1999 τότε που καταστράφηκαν χιλιάδες μικροεπενδυτές, χιλιάδες οικογένειες.

Η επίθεση στο ΑΤ Περισσού τον Απρίλιο του 2007 έγινε ως απάντηση στις δηλώσεις του Βύρωνα Πολύδωρα ότι οι αστυνομικοί έχουν ευαίσθητο νευρικό σύστημα και ότι μπορούν να τραβήξουν όπλο όταν δέχονται επιθέσεις. Εκείνη την περίοδο υπήρχαν σφοδρές συγκρούσεις στο κέντρο της Αθήνας νεολαίων φοιτητών και αναρχικών με αφορμή το τότε νομοσχέδιο της υπουργού Μαριέττας Γιαννάκου για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση.

Ο ΕΑ τότε είχε προειδοποιήσει ότι θα μπορούσε να υπάρξουν νεκροί από σφαίρες αστυνομικών. Ενάμιση αργότερα, οι δολοφόνοι του Γρηγορόπουλου επιβεβαίωσαν αυτό το γεγονός. Είχαμε νεκρό από αστυνομικό.

Η απάντηση του ΕΑ ήρθε με τις επιθέσεις που έγιναν στα Εξάρχεια αρχές του 2009 και στην

Κοκκινοπούλου στην Πολυτεχνειούπολη. Ικανοποιώντας το περί δικαίου αίσθημα για να χρησιμοποιήσω μία δική σας ορολογία.

Η στρατηγική της οργάνωσης στη χρονική περίοδο του 2009 εστιάζεται στην τοποθέτηση ισχυρών εκρηκτικών μηχανισμών σε κτίρια-υποδομές παραγόντων που έπαιζαν και παίζουν ρόλο στην οικονομική κρίση στην Ελλάδα.

Οι στόχοι που επέλεξε η οργάνωση (Citibank, eurobank, χρηματιστήριο) ήταν όλοι υπεύθυνοι για την κρίση στην ελληνική οικονομία.

Δεν θα αναφερθώ περισσότερο σε σχέση με τις ενέργειες. Αυτό που θέλω να αναφερθώ είναι το εξής: Ότι από την αρχή της δράσης του, ο Επαναστατικός Αγώνας ως και τις τελευταίες του ενέργειες εν μέσω κρίσης, αυτό που σαφέστατα φαίνεται προς τα έξω είναι το εξής, ότι βρίσκεται σε πλήρη συνάρτηση με την πολιτική κατάσταση της εποχής του, βρίσκεται σε πλήρη συνάρτηση με την πολιτική στόχευση που έχει και την πολιτική ανάλυση που έχει κάνει.

Η πολιτική παρακαταθήκη που αφήνει πίσω του ο ΕΑ είναι ότι αν λίγοι αγωνιστές καταφέρνουν να απαξιώσουν επιχειρησιακά τις κατασταλτικές δυνάμεις, φανταστείτε τι έχει να γίνει, σε ένα μαζικό ένοπλο οργανωμένο κίνημα, το οποίο θα κάνει μια μαζική επίθεση απέναντι στο κράτος και στο κεφάλαιο.

Οι αναλύσεις που ο ΕΑ συνόδευε κάθε προκήρυξη του ανέβασαν τον πολιτικό πήχη. Ανέβασαν τον πολιτικό πήχη και μέσα στο εσωτερικό του κινήματος, και ξαναέφεραν στο προσκήνιο το όραμα της κοινωνικής επανάστασης. Γι αυτό το λόγο και οι ενέργειες του ΕΑ είχαν ευρεία κοινωνική αποδοχή και συγχρόνως αυτός είναι και ο λόγος που η τρομοϋστερία που προσπάθησαν να περάσουν το κράτος και τα ΜΜΕ τις πρώτες μέρες των συλλήψεων δεν πέρασε και κατέρρευσε σαν χάρτινος πύργος.

Θυμόμαστε χαρακτηριστικά ότι επιχειρήθηκε αυτό τουλάχιστον μία βδομάδα, δεν τσίμπαγε ο κόσμος, και για αυτό το λόγο εγκαταλείφθηκε σιγά-σιγά. Δεν έγινε αυτό που ζήσαμε με τη 17Ν και τον ΕΛΑ, όπου ζήσαμε αυτή την υστερία για πάνω από ένα μήνα. Και δεν είναι τυχαίο ότι εκείνη την περίοδο κάνει στη χώρα το ντεμπούτο η Τρόικα και το ΔΝΤ. Εκεί νομίζω ότι τα λαϊκά στρώματα κατάλαβαν πολύ καλύτερα ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός ο πραγματικός τρομοκράτης. Και ο εχθρός ήταν η Τρόικα και το ΔΝΤ και όχι ο Επαναστατικός Αγώνας.

Την κοινωνία δεν την τρομοκράτησε ο ΕΑ. Την τρομοκράτησαν τα μέτρα της κυβέρνησης. Ποιοί είναι αυτοί οι τρομοκράτες που σήμερα ευθύνονται για τις συνθήκες εξαθλίωσης μεγάλων κομματιών της κοινωνίας, τα τριτοκοσμικά συσσίτια, τα υποσιτισμένα παιδιά, τη φτώχεια, την ανεργία, τους δύο χιλιάδες δολοφονημένους, γιατί περί δολοφονίας πρόκειται, συνάνθρωπους μας; Τους δολοφόνησε μήπως ο ΕΑ ή η πολιτική της κυβέρνησης και τους κράτους. Είναι πραγματικό θράσος, οι πραγματικοί τρομοκράτες να δικάζουν αγωνιστές σαν εγκληματίες. Εγκληματική οργάνωση και εγκληματική δράση έχουν οι κεφαλαιοκράτες και οι πολιτικοί τους υπηρέτες, είναι οι Βαρδινογιάννηδες οι Λάτσηδες, οι Αλαφούζοι, οι Μπόμπολες, είναι αυτή η οικονομική ελίτ που κυκλοφορεί ελεύθερη συνεχίζοντας να πλουτίζει πατώντας πάνω στα πτώματα των ανθρώπων που η ίδια δολοφόνησε.

Αλήθεια μέσα στην κοινωνία τον όλεθρο ποιος τον έχει εξαπολύσει; Τον έχει εξαπολύσει ο ΕΑ; Ποιος τρομοκρατεί έναν πολίτη; Ο ΕΑ ή το άνοιγμα ενός λογαριασμού της ΔΕΗ; Είμαι βαθιά πεισμένος ότι αν ρωτήσετε τον γείτονά σας, αν είναι από τα λαϊκά στρώματα, περισσότερο τρομοκρατείται από ένα λογαριασμό τον χειμώνα των κοινοχρήστων, παρά από οποιαδήποτε ενέργεια του ΕΑ. Και σε τελική ανάλυση, να μπούμε και στη δική σας τη λογική, ποιος διέσυρε τη χώρα στο εξωτερικό; Τη διέσυραν οι ενέργειες του ΕΑ ή τη διέσυραν αυτοί που την οδήγησαν στους διεθνείς τοκογλύφους και την πήγαν όμηρο στο ΔΝΤ και στην Τρόικα; την έκαναν χώρα υπό κατοχή και κατάφεραν να την κάνουν μέχρι και ανέκδοτο στην υπόλοιπη Ευρώπη?

Οι μόνοι που τρομοκρατήθηκαν από την δράση του ΕΑ ήταν η εξουσία και το κράτος όπως τρομοκρατήθηκαν και από τον Δεκέμβρη του '08, και από τις εργατικές κινητοποιήσεις τα δύο

τελευταία χρόνια. Γιατί κατάλαβαν πια ότι ο εξοργισμένος κόσμος είναι αυτός που συγκρούεται στους δρόμους και δεν είναι οι αναρχικοί, δεν είναι οι κουκουλοφόροι. Και για αυτό τρέχουν στο Ισραήλ να πάρουν τεχνογνωσία για την καταστολή των κινητοποιήσεων, τρέχουν να φέρουν καινούργιες αύρες, καινούργια δακρυγόνα. Ξέροντας ότι στο τέλος τίποτα δεν θα σώσει αυτό το σάπιο και εκμεταλλευτικό καθεστώς, παράταση μόνο θα πάρουν.

Κι εδώ θέλω να κάνω μια μικρή παρένθεση. Αλήθεια, τώρα ανακαλύψατε δικαστικοί και εισαγγελείς ότι υπάρχει κατάλυση του συντάγματος; Διότι άκουγα την πρόεδρό σας τελευταία σε δηλώσεις της, σε σχέση με τις κινητοποιήσεις που ετοιμάζετε να κάνετε για τις περικοπές στα ειδικά μισθολόγια, να λέει σε δημοσιογράφο που της επισήμανε ότι το σύνταγμα απαγορεύει την απεργία στους δικαστικούς να λέει ότι αν γίνουν αυτές οι περικοπές σημαίνει αυτόματα ότι υπάρχει και κατάλυση του συντάγματος. Κατάλυση του συντάγματος έχει γίνει εδώ και πολλά χρόνια. Δεν υπάρχει σύνταγμα. Δεν υπάρχει από τότε που ψηφίστηκαν τα μεσοπρόθεσμα, δεν υπάρχει από τότε που αυτή η χώρα και αυτό το αστικό κοινοβούλιο για να πάρει μια απόφαση θα πρέπει πρώτα να δοθεί το ΟΚ από τη Γερμανία και τις Βρυξέλλες.

Από τότε δεν υπάρχει σύνταγμα. Δεν υπάρχει Σύνταγμα όταν κόπηκαν μισθοί, συντάξεις, όταν έχει γίνει όλη αυτή η λαίλαπα. Και συγχρόνως θυμήθηκα και το εξής: Πόσες απεργίες έχετε βγάλει παράνομες και καταχρηστικές;. Πόσες επιστρατεύσεις απεργών έχετε κάνει για το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου ; Βέβαια, τώρα, και καλά κάνετε από τη δική σας τη μεριά, επειδή σας κόβουν τα δικά σας, τα ειδικά μισθολόγια, μπαίνετε σε αυτή τη λογική της αντιπαράθεσης. Τη δική σας απεργία μπορεί να βρεθεί κάποιος να την βγάλει παράνομη και καταχρηστική; Δεν νομίζω. Εκτός βέβαια από όλους αυτούς που βίωσαν στο πετσί τους την καταστολή που εσείς νομιμοποιούσατε με τις αποφάσεις σας αυτοί λοιπόν έχουν κηρύξει ήδη την απεργία σας παράνομη και καταχρηστική. Είστε στον πυρήνα του κράτους και σαν τέτοιους σας αντιμετωπίζουμε.

Η Εξουσία στον καπιταλισμό εκφράζεται από το κράτος που θέλει να κατέχει το μονοπώλιο της βίας και το υπερασπίζεται για να διατηρήσει και το μονοπώλιο της εξουσίας.

Για αυτό το λόγο με τον όρο «τρομοκράτες» χαρακτηρίζονται από τους κρατικούς μηχανισμούς όσοι αντιμάχονται την εξουσία με πρακτικές κυρίως ένοπλες ,και δεν αναγνωρίζονται ως αυτό που είναι, ως πολιτικά υποκείμενα, αλλά γίνεται απόπειρα αποϊδεολογικοποίησής τους. Αναμενόμενο, αφού η αποδοχή της πολιτικής φύσης της ένοπλης πάλης θα συνεπάγεται και την παραδοχή από την πλευρά του κράτους ότι υπάρχει μία ανταγωνιστική δύναμη που μπορεί να αμφισβητήσει την ίδια του τη φύση: την εξουσία.

Γι αυτό και η επαναστατική δράση δεν αναγνωρίζεται ως πολιτική αλλά σε κάθε ιστορική περίοδο στους αγωνιστές αποδίδονται διαφορετικοί χαρακτηρισμοί: κοινοί εγκληματίες, συμμορίτες, κατασπλιάδες, τρομοκράτες, ταραχοποιοί και βέβαια ο κατάλογος δεν έχει τέλος. Ποτέ το κράτος δεν αναγνώρισε τους πολιτικούς του αντιπάλους, ποτέ το κράτος δεν παραδέχτηκε ότι κάνει πολιτική δίκη. Η μοναδική φορά που το παραδέχτηκε ήταν στη δίκη της Χούντας. Και αυτό νομίζω λέει πολλά από μόνο του.

Προκύπτει ότι στόχος της καταστολής και της ιδεολογικής επίθεσης που διεξάγεται απέναντι στις ένοπλες οργανώσεις εκτός βεβαίως τον αρχικό στόχο που είναι η εξάρθρωση τους είναι και η απόπειρα απο-ιδεολογικοποίησης της δράσης και απονομιμοποίησης του λόγου τους και έχει στόχο να υποδείξει ποια είναι, σε κάθε συγκυρία τα αποδεκτά όρια διαμαρτυρίας. Όπου αποδεκτά όρια διαμαρτυρίας για το κράτος είναι τα μη επικίνδυνα. Και καταλήγει τελικά στο να μη θεωρείτε καμία μορφή αντίστασης πολιτική .

Ανάμεσα στον μηχανισμό της εξουσίας, που εσείς σε αυτό το δικαστήριο εκπροσωπείτε, ανάμεσα στο κράτος και το κεφάλαιο, και σε εμάς τους εργαζόμενους, τους αγωνιστές, αυτούς που είναι από την πλευρά των από κάτω, υπάρχει μια τεράστια διαφορά στον τρόπο που διαβάζουμε την ιστορία. Υπάρχει όμως μια προφανής διαπίστωση την οποία δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί. Και εδώ φαίνεται το προφανές, η πολιτική δράση των συντρόφων, και εμφανίζεται και μια βαθιά αντίφαση του συστήματός σας: Από τη μία επιστρατεύονται πλήθη «ειδικών» οι οποίοι παρεμβαίνοντας στη

δημόσια συζήτηση προσπαθούν να κατευθύνουν την κοινή γνώμη στο να πιστέψει ότι η δράση κάποιων ομάδων με πολιτικά κίνητρα, στόχους και αποτελέσματα δεν είναι πολιτική. Από την άλλη, σε περίπτωση που μέλη αυτών των ομάδων συλληφθούν αντιμετωπίζονται με αμιγώς πολιτικό τρόπο: με ειδικούς νόμους και ειδικές συνθήκες κράτησης και παράλληλα τους ασκείται πολιτική δίωξη και οδηγούνται σε μία δίκη όχι *δίκαιη*, αλλά βαθύτατα *πολιτική*.

Και είναι σαφές ότι το κατασταλτικό, γενικά, και το δικαστικό καθεστώς συγκεκριμένα, κρίθηκε ανεπαρκές και αναποτελεσματικό. Για το λόγο αυτό ψηφίστηκαν οι τρομονόμοι και φτιάχτηκαν τα ειδικά δικαστήρια. Αλλά με τον τρόπο αυτό, παρόλο που οι κατηγορούμενοι δεν αναγνωρίζονται ως πολιτικοί αντίπαλοι, και ως πολιτικοί κρατούμενοι, αναγνωρίζονται με έμμεσο τρόπο σαν εχθροί του καθεστώτος και επικίνδυντοι για την πολιτική και οικονομική ελίτ. Στην Ελλάδα, η μεταπολιτευτική δημοκρατία παραβίασε τις ίδιες της τις αρχές προκειμένου να αντιμετωπίσει την ένοπλη αντιβία. Και ο βασικός λόγος δεν ήταν νομικές ελλείψεις ή παραβλέψεις. Ο βασικός λόγος είναι ότι παρόλη την προπαγάνδα, ξεκάθαρα φαίνεται ότι δεν υπάρχει πλήρης κοινωνική συναίνεση ως προς την καταδίκη της ένοπλης αντιβίας. Και για το λόγο αυτό, η κοινωνία εκδιώχτηκε από τα δικαστήρια που δικάζουν τέτοιες υποθέσεις. Οι ένορκοι εξαιρέθηκαν από τις δικαστικές αίθουσες. Γιατί ο τυχαίος πολίτης που θα μπορούσε να είναι ένορκος σε μια τέτοια δίκη δεν ένιωθε ποτέ να απειλείται από τη δράση του Επαναστατικού Αγώνα; Και τι θα συνέβαινε στην περίπτωση που αυτός ο τυχαίος πολίτης δεν ταυτιζόταν με την άποψη της έδρας στο ζήτημα της ένοπλης πάλης; Βλέπετε, αν η κοινωνία καταδίκασε ομόθυμα αυτή την προοπτική δεν θα χρειαζόταν ούτε ο ιδεολογικός πόλεμος που ασκείται, ούτε η ειδική αντιμετώπιση. Οπότε και δεν θα έμπαινε το θέμα της εξαίρεσης των ενόρκων. Διαλέξτε επιτέλους είναι κοινοί εγκληματίες οπότε τους πάτε στα μικτά ορκωτά και εκεί θα δούμε και πως θα εκφραστεί η κοινωνία για τις ένοπλες οργανώσεις ή είναι πολιτικοί σας αντίπαλοι οπότε τους αναγνωρίζεται ως τέτοιους και τους πάτε στα σύγχρονα στρατοδικεία.. Στρουθοκαμηλίζετε αρνούμενοι να παραδεχτείτε το προφανές ότι είναι πολιτική δίκη ότι είναι πολιτικοί σας αντίπαλοι και το μόνο άγχος που βγαίνει είναι το πώς το κράτος θα μπορέσει να μεγιστοποιήσει τις ποινές σε αυτούς τους αγωνιστές.

Γι αυτό και βλέπουμε να έχει επιλεγεί η αρχηγία, το διευθυντήριο, οι διευθυντές. Δεν είναι καμιά άλλη προσπάθεια, απλώς για να φορτωθούν κι άλλα χρόνια. Και γι αυτό βάζω ένα ερώτημα που ξέρω ότι δεν θα πάρω απάντηση. Με τι κριτήρια οι τρεις σύντροφοι ορίστηκαν διευθυντές. Υπάρχουν κάποια στοιχεία που οδήγησαν σε μια τέτοια κατηγορία; Δεν νομίζω. Το μόνο επιβαρυντικό ήταν η ανάληψη πολιτικής ευθύνης. Και με βάση αυτό τους βάλατε και την αρχηγία τους ορίσατε διευθυντές. Αν αυτή τη στιγμή ήτανε 15 άτομα κατηγορούμενοι για μέλη του ΕΑ και είχαν αναλάβει την πολιτική ευθύνη όλοι, θα είχατε ορίσει και τους 15 σαν διευθυντές.

Ο ΕΑ είναι δικό μας κομμάτι προέρχεται από τα σπλάχνα του αναρχικού κινήματος και σαν τέτοιο θα καταγραφεί στην ιστορία οι σύντροφοί μας δεν είναι μόνοι τους είμαστε και θα είμαστε για πάντα δίπλα τους και αυτό αποδεικνύουν οι τόσες δράσεις αλληλεγγύης τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό.

Τελειώνοντας θα ήθελα να αναφερθώ σε σχέση με τη γνωριμία μου με τους 3 συντρόφους. Τον Γουρνά τον γνώρισα όταν βγήκε από τη φυλακή, πριν τον ήξερα, είμαστε σε διαφορετική γενιά έτσι κι αλλιώς, αλλά αυτά που θέλω να πω για το Νίκο και την Πόλα ισχύουν και για τον Κώστα, την περίοδο που τον έχω γνωρίσει..

Αν ο Νίκος και η Πόλα ήταν εδώ δεν θα μπορούσα να τα πω αυτά γιατί δεν θα με άφηναν. Θα με κατέβαζαν από δω.

Το Νίκο και την Πόλα τους γνωρίζω πάνω από 20 χρόνια. Τον Νίκο τον γνώρισα μέσα στα πλαίσια του κινήματος και πιο ειδικά όταν ο Νίκος είχε δηλώσει ολικός αρνητής στράτευσης, με μια συνέπεια, με μια μαχητικότητα, που άφησε πολιτική παρακαταθήκη όχι μόνο για παρόμοιες υποθέσεις αλλά και γενικότερα. Σε όλη τη διάρκεια αυτής της γνωριμίας αυτό που θα περιέγραφα με 2-3 λέξεις είναι ότι και οι 2 σύντροφοι ήταν και είναι από τους πιο αφοσιωμένους συντρόφους στην κοινή υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης. Στρατευμένοι με όλες τους τις δυνάμεις χωρίς ποτέ να υπολογίζουν κόπους, θυσίες και προσωπικές ανάγκες.

Πάντα έμπαινε μπροστά το συλλογικό αφήνοντας σε δεύτερο ρόλο το ατομικό. Επίσης χαρακτηριστικό γνώρισμα και των 2 είναι η συνέπεια λόγου και πράξεων πράγμα σπάνιο στην εποχή μας, δηλαδή δεν θα τους άκουγες ποτέ να εκφράζουν οτιδήποτε, αν δεν μπορούσαν πρώτα οι ίδιοι να το υλοποιήσουν.

Ως προς την ανιδιοτέλεια τους δε θέλω να αναφερθώ γιατί είναι τόσο προφανείς που οποιαδήποτε αναφορά σε αυτή νιώθω ότι τους προσβάλλει. Είναι τόσο αυτονόητη που αναγνωρίζεται όχι μόνο από τους συντρόφους και φίλους, αλλά ακόμα και από εχθρούς.

Μέσα στη φυλακή συμμετείχαν σε όλες τις κινητοποιήσεις για το μεσοπρόθεσμο, για τις συνθήκες κράτησης, για όλα αυτά. Συγχρόνως όταν είχε πρόβλημα ένας σύντροφος ήταν δίπλα του και οι άλλοι δύο. Αν ο Γουρνάς έκανε απεργία πείνας για να κατέβει από τα Τρίκαλα, να μπορεί να βλέπει τα παιδιά του, ήταν αυτονόητο ότι και ο Νίκος θα έκανε απεργία πείνας για να συμπαρασταθεί στο αίτημα του συντρόφου του. Εάν ο Νίκος έκανε απεργία πείνας για να μπορεί να πάει να δει εκείνος το νεογέννητο παιδί του, ο Γουρνάς έκανε απεργία πείνας για να σταθεί στο πλευρό του συντρόφου του. Έδωσαν πραγματικά μαθήματα σε θέματα που έχουν να κάνουν με την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την συντροφική αλληλεγγύη.

Με βάση τα παραπάνω για μένα δεν αποτέλεσε καμία έκπληξη η ανάληψη πολιτικής ευθύνης για τη συμμετοχή τους στην οργάνωση. Ήταν η Πόλα και ο Νίκος και δεν θα μπορούσαν να μην έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την οργάνωση στην οποία συμμετείχαν. Δεν θα μπορούσαν ποτέ να αφήσουν αυτή την οργάνωση χωρίς να την υπερασπιστούν σε οποιοδήποτε μετερίζι και αν βρισκόταν. Δεν θα μπορούσαν ποτέ να αφήσουν πολιτικά ακάλυπτο τον σύντροφό τους τον Λάμπρο Φούντα. Εδώ θα ήθελα να σταθώ λίγο και να πω το εξής, ακριβώς για να δούμε τι στόφα αγωνιστών ήταν και συνεχίζουν να είναι ο Νίκος και η Πόλα. Και αναφέρομαι στην περίπτωση της Πόλας ρωτώντας, δεν θα μπορούσε με τα στοιχεία που έχει εις βάρος της, τα ανύπαρκτα δηλαδή στοιχεία, να μην αναλάβει την πολιτική ευθύνη, να επικαλεστεί την αλληλεγγύη προς το σύντροφό της και την εγκυμοσύνη της και σαφέστατα να έχει μια καλύτερη ποινική αντιμετώπιση; Είμαι σχεδόν βέβαιος ότι αν το είχε κάνει αυτό, σε έξι μήνες θα ήταν έξω, και αυτή τη στιγμή μπορεί να ήταν εδώ με μια κατηγορία για απλή συμμετοχή στην οργάνωση. Δεν μπορούσε να το κάνει αυτό η Πόλα λοιπόν; Όχι, η Πόλα δεν θα μπορούσε ποτέ να το κάνει γιατί αυτό θα ξεπέρναγε τον αξιακό της κώδικα. Και ο αξιακός κώδικας αυτός, της επέβαλε να υπερασπιστεί την πολιτική της δράση, τις θέσεις της, να δώσει τη μάχη της. Αυτός ο αξιακός κώδικας της επέβαλε να υπερασπιστεί το σύντροφο Λάμπρο Φούντα.

Τέλος θέλω να αναφερθώ στο διάστημα από την αποφυλάκισή τους έως τη στιγμή που έφυγαν.

Εγώ τους φιλοξενούσα στα Εξάρχεια όλο αυτό το διάστημα.

Από τα άπειρα μικρά και μεγάλα γεγονότα που ζήσαμε μαζί αυτό το διάστημα, αυτό που κάθε φορά μου έκανε εντύπωση ήταν η χωρίς όρια στράτευση τους στην υπόθεση της επανάστασης.

Από την πρώτη μέρα της αποφυλάκισής τους το άγχος τους ήταν το πώς θα ενταχθούν όσο καλύτερα και πιο γρήγορα μπορούσαν στις διαδικασίες του αναρχικού χώρου. Το πώς θα προωθήσουν την οργάνωση αυτού του χώρου ώστε να έχει καλύτερη κοινωνική απεύθυνση, το πώς θα μπορέσουν να φέρουν το όραμα της Κοινωνικής Επανάστασης σε περισσότερα χείλη. Ήταν πάντα παρόντες, παρ' όλες τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν, η μέρα για αυτούς δεν είχε 24 ώρες, γιατί δεν προλαβαίνανε.

Αυτοί λοιπόν οι αρχηγοί αυτά τα διευθυντικά στελέχη όπως τους έχετε προσάψει την κατηγορία ήταν πάντα πρώτοι σε ότι πρακτικά καθήκοντα προέκυπταν στις διάφορες δράσεις του χώρου από το κρέμασμα ενός πανό, το κόλλημα μιας αφίσας, το μοίρασμα μιας προκήρυξης κλπ.

Αυτό το διάστημα ήρθαμε πιο κοντά ζήσαμε μαζί πολλά πράγματα και καταστάσεις και μπορώ να πω ότι είμαι πολύ τυχερός για αυτό. ο Νίκος και η Πόλα για μένα δεν είναι μόνο σύντροφοι, δεν είναι φίλοι, είναι πραγματικά αδέρφια μου.

Είναι τιμή μου που με επέλεξαν οι 3 σύντροφοι που έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την



συμμετοχή τους στον Επαναστατικό Αγώνα, να έρθω σαν μάρτυρας υπεράσπισης.

Είναι τιμή μου να είμαι μάρτυρας υπεράσπισης της οργάνωσης Επαναστατικός Αγώνας της οργάνωσης του Λάμπρου Φούντα.

**Πρόεδρος:** Ο κ. Εισαγγελέας παρακαλώ θα ήθελε να ρωτήσει κάτι;

**Γ.Α:** Είναι αλήθεια ότι το αυτοκίνητο που οδηγούσε ο κατηγορούμενος Μαζιώτης όταν συνελήφθηκε ήταν δικό σας;

**Γ.Α:** Ναι

**Εισαγγελέας:** Ένα ασήμι...

**Γ.Α:** Ναι, ένα ασημί Hyundai, δικό μου είναι.

**Εισαγγελέας:** Είχε γίνει καμιά μεταβίβαση ή ήταν στο όνομά σας;

**Γ.Α:** Όχι δεν είχε γίνει καμιά μεταβίβαση.

**Εισαγγελέας:** Τίποτα άλλο.